

KATHERINE MANSFIELD

BİR HÜZÜN
GÜNCE

GÜNCE 1904-1922

Çeviri: ŞADAN KARADENİZ

KATHERINE MANSFIELD

BİR HÜZÜN
GÜNCEİ

GÜNCE 1904-1922

Journal of Katherine Mansfield (1904-1922), Katherine Mansfield
© 1994, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1994

3. basım: Haziran 2013, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39, Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-510-595-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

KATHERINE MANSFIELD

BİR HÜZÜN
GÜNCE

GÜNCE 1904-1922

İngilizce aslından çeviren

Şadan Karadeniz

Catherine Mansfield'in Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Bahçe Partisi, 2012

KATHERINE MANSFIELD, 1888'de Yeni Zelanda'nın Wellington kentinde doğdu. Yazar olmak amacıyla 19 yaşında İngiltere'ye yerleşti. İlk düş kırıklıklarını, karamsar öykülerinin yer aldığı *Alman Pansiyonu* (1911) adlı kitabında dile getirdi. Yeni Zelanda'daki aile anılarıyla çok güzel çağrışımlar içeren bir dizi öyküyü *Prelude* (Giriş) adıyla 1918'de yayımladı. 1922'de yayımlanan *Katıksız Mutluluk* adlı kitabıyla yeteneğinin doruğuna ulaştı. 1923'te Fransa'nın Fontainebleau kentinde veremden öldü. Son öyküleri ölümünden sonra *Kumru Yuvası* (1923) ve *Çocuksu Bir Şey* (1924) başlıklı kitaplarda toplandı.

ŞADAN KARADENİZ, Trabzon'da doğdu. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Dışişleri Bakanlığı'nda, Londra'da, BBC Türkçe Yayınlar Bölümü'nde uzman çevirmen olarak çalıştı. TRT'de program uzmanlığı, Türk Tarih Kurumu'nda uzman çevirmenlik görevlerinde bulundu. 1980'lerden bu yana, aralarında Katherine Mansfield, Sylvia Plath, Elsa Morante, Umberto Eco, Gabriel García Márquez, Marcus Aurelius'un da bulunduğu pek çok önemli yazarın eserlerini İngilizce, İtalyanca ve İspanyolca asıllarından dilimize kazandırdı. *Foucault Sarkacı* çevirisiyle 1992 Doruktakiler Çeviri Ödülü'ne değer görüldü. Ankara Metropolitan Rotary Kulübü "2010 Meslekte Başarı Ödülü"nü kazandı.

Mary Arden'a

İçindekiler

Önsöz	13
1904	17
1906	20
1907	28
1908	61
1909	67
1910-1911	75
1912-1913	81
1914	83
1915	103
1916	142
1917	177
1918	188
1919	223
1920.....	271
1921	331
1922	388

Önsöz

Katherine Mansfield'in *Günce'si*, onun kısacık yaşamının oldukça uzun bir bölümünü kapsar: 1904'ten, ölümünden bir yıl öncesine, 1922 yılına uzanan bir zaman dilimi. *Günce'nin* son bölümünde (10 Ekim 1922) şöyle diyor Katherine Mansfield: "Bunları kendim için yazdım. Şimdi J.ye [Katherine Mansfield'in kocası, editör, eleştirmen John Middleton Murry] yollayacağım, o ne isterse yapsın..."

John Middleton Murry, Mansfield'in elyazısıyla yazdığı dağınık notları –öyküleriyle ilgili kısa notlar, yollanmamış mektuplar, vb.– düzenleyerek sıraya koymuş, yer yer gerekli açıklamalarla birlikte yayımlamıştır.

Katherine Mansfield, *Günce'sinin* bir yerinde sözünü ettiği gibi, zaman zaman "bir çeşit ayrıntılı not defteri" tutmayı düşünmüştür. Bu defteri, *Günce'sini* esas alarak yazmayı tasarlıyordu. Bir kez John Middleton Murry'den bir yayineviyle anlaşmasını bile istemişti. Ama Mansfield bu isteğini gerçekleştirememiştir.

John Middleton Murry, *Günce'yi* ilk kez 1927'de yayımlamıştır. Bundan tam yirmi yedi yıl sonra, 1954'te, Murry, *Günce'yi*, "Definitive Edition" altbaşlığıyla (Murry, bu sözlerle, *Günce'nin*, en son, kesin biçimini aldığını dile getiriyor böylece) yeniden yayımlamıştır. Kitabın önsözünde, Murry, bu baskının, çeşitli nedenlerle 1927 baskısında yer almayan bölümleri kapsadığını, ayrıca, 1939'da yayımlanmış, eğer zamanında bulunsaydı *Günce'nin* kapsamına girmiş olacağını belirttiği *Karalama Defteri'nden* bazı parçaları da içine aldığı söylemektedir.

Katherine Mansfield, çeşitli yazarlar, eleştirmenlerce değişik biçimlerde değerlendirilmiştir. Bu değerlendirmeler, özellikle, yazarın 100. doğum yıldönümü olan 1989'da, bir kez daha gündeme gelmiştir. Aralarında André Maurois'nın da bulunduğu kimi yazarlar, onu bir "dâhi" diye nitelendirirken, kimileri "iyi bir öykü yazarı" saymakla yetinmişlerdir. Ama hiçbiri, Mansfield'in, dünyaya, evrene, doğayla, insanlarla bütünleşmesine yaklaşımının özgünlüğünü, onun ayrıntıları inanılmaz bir incelikle betimleyişini, giderek, kimi kısacık öykülerinde bile birkaç ayrıntıyla; kimi zaman bu ayrıntılara, pek de İngiliz denemeyecek –belki de Yeni Zelandalılara özgü– bir alaysamayla yaklaşırken bile, özde hep insan gerçeğini –insanın yüz yıllardır değişmeyen gerçeğini– kavrayıp dile getirebilme ustalığını, hele dilini –o güzelim İngilizcesini– yadsımamaktadırlar. Çağdaş Virginia Woolf, Mansfield'in öldüğünü duyunca, *Günce*'sine şöyle yazmıştı: "Yazışını kıskanıyordum – şimdiye dek kıskandığım tek yazış."

Sonuç olarak, Katherine Mansfield, öykücülük dünyasının göğünden bir yıldız gibi akıp geçen, parlamasıyla sönmesi bir olan; ama ardında daha uzun yıllar okunacak birçok öykü bırakan, "kendi sesini bulmuş" bir öykü yazarı olarak dünya öykücülüğündeki özgün yerini almıştır, diyebiliriz.

Katherine Mansfield'in *Günce*'si, hem bir yazınsal günce, hem de bir *journal intime* sayılabilir. İçinde, kendi özel duygularını –en çok da acılarını, acıyı değiştirme, dönüştürme çabalarını–, sağlığıyla ilgili kaygılarını bulabiliriz, hem de çeşitli konulara ilişkin görüşlerini, postalanmamış mektuplarını, öykülerinden parçaları. Kısaca, Katherine Mansfield'in *Günce*'si, yaşamı yazmakla bütünleşmiş, giderek özdeşleşmiş, yaşamayı, en çok yazmak istediği öyküleri yazabilmek için isteyen, erken ölüme yazgılı bir yazarı olabildiğince yakından tanıtıyor bize.

Çeviriye değgin

Katherine Mansfield'in *Günce*'sini, ilkin 1927 baskısından çevirmeye başladım. Yaklaşık üçte bir bölümünü bitirdikten sonra, 1954 baskısı geçti elime. Çevirdiğim bölümleri, bu baskıyla karşılaştırıp gerekli eklemeleri yaptım. Sonuçta, çevirdiğim baskı, 1954 baskısıdır.

Günce'de italikle yazılı bölümler/açıklamalar, John Middleton Murry'nindir. Dipnotlarının (Ç.N.) diye belirtilmiş olanları benim, herhangi bir açıklaması olmayan dipnotlarıysa, John Middleton Murry'nindir.

ŞADAN KARADENİZ

1904

Katherine Mansfield, Ocak 1903'te, Londra'da, Harley Sokağı'ndaki Queens College'a girmek üzere Yeni Zelanda'dan ayrıldı. On dört yaşındaydı. Bir yıl önce, Wellington'da, kentin yerlisi olan yetenekli bir viyolonselciyle, Arnold Trowell'le tanışmıştı. Onunla arkadaş olmuş, ona bir gençlik tutkusuyula bağlanmış, kendisi de viyolonsel öğrenmeye başlamıştı. Bu genç viyolonselcinin, aşağıda, Günce'nin ilk notlarında, "Caesar" diye adı geçer. Arnold ile genç bir kemancı olan kardeşi, Garnet Trowell, Katherine'den yaklaşık altı ay sonra, Brüksel Konservatuvarı'nda öğrenim görmek için Yeni Zelanda'dan ayrıldılar.

Katherine'in ilk Noel tatili için Queens College'dan ayrıldığı sırada kaleme aldıkları, olasılıkla, Caesar'a seslenmektedir.

1 Ocak – Gece yarısı. Köyün tüm kiliselerinin çanları çalıyor. Yeni bir yıl başladı. Sevgilim, not defterime, yeni yıla girerken başlamaya karar verdim. Öyle görkemli, olağanüstü bir şey olmayacak bu not defteri; bütün yaptıklarımı yazacağım buraya yalnızca. Öylesine uzaktasın, yaşamıma ilişkin öyle az şey biliyorsun ki. Bense sana daha çoğunu anlatmamakla çok bencillik ediyorum. Az önce bir gece yarısı ayininden döndüm. Çok güzel, çok

görmeliydi ayın. Dışarıda soğuk, diriltici bir hava vardı; gece de öyle güzeldi ki. Doğanın sevecen eli çalılarla çayrıkların üstüne onları dondan korumak için yumuşak bir tül örtmüştü, ama ağaçların güzelim karaltıları, pırıl pırıl, yıldızlı gökyüzünde seçiliyordu. Kilise bu gece, gerçekten de, tam Tanrı'nın evi gibiydi; alabildiğine güçlü, alabildiğine konuksever, karşı konulmaz. Sessizce dua ederken karar verdim bunları yazmaya. Bu yıl bambaşka bir insan olmaya çalışacağım, bu gece verdiğim sözleri nasıl tuttuğumu görmek için yıl sonunu bekleyeceğim. Bir yılda çok şey olur. İnsan çok iyi niyetli olabilir, ama çok az şey yapabilir.

Bunları bir gaz lambasının azıcık ışığında yazıyorum, üstümde yalnızca sabahlık var. Yakası çok açık. Öyle yorgunum ki, artık yatsam iyi olacak. Yarın 1 Ocak. Dünya ne olağanüstü, ne güzel! *Var olduğum* için Tanrı'ya şükrediyorum bu gece.

1 Nisan – Bugün hava çok donuk, çok iç kapayıcı. Sabahın dördünde kalktım, o zamandan beri trafik gürültüsünden başka bir şey işitmedim. Duyduğum tek şey, kırlara, ormana, bahçelere, ilkbahar orkestrasının korosuna büyük bir özlem. Bütün gün, çalışırken, ormanı, yıllar boyunca benim, yalnızca benim olan küçük gizli kuytu-lukları düşlerken buldum kendimi. Bu sabah, pencere-min altından çuhaçiçekleri satan bir kız geçti. Koca koca demetler satın aldım, sımsıkı bağlanmış iplerini çözüp mengine-den kurtardım onları; her yıl çuhaçiçekleriyle doldurduğum gök mavisi çanağa, küçük, acınası, yorgun bedenlerini yaydılar. Ama kırlarda yetişen çuhaçiçekleri-ne benzemiyor bunlar. Üstlerine eğilince, bezgin, soluk yüzleri, bazen küçük bir çocuğun yüzünde gördüğüm aynı derin, aynı tuhaf korkulu şaşkınlıkla yüzüme baktılar. Odama ilkbahar dolmuş gibiydi, ama kolu kanadı

kırılmış, kirlenmiş, alçak sesle –çok alçak sesle– şarkı söyleyen bir ilkbahar.

Bu akşam, gece lambam kısılmış, sandalyemde oturup geçip giden yılları düşünmeye kaptırdım kendimi. Bir minör müzik ezgisi gibi yüreğime dolan bu yılların, çiçeklerimin kokusu gibi tatlı, hoş anısı, yorgun beynime garip bir dinginlik ürpertisi verdi.

1906

Die Wege des Lebens¹

“Vaktinden önce gelişmek, yetkin olmaktır.” (Oscar Wilde)

“Yunan giysisi, özde, sanattan yoksundu. Hiçbir şey bedeni açığa vurmamalıdır; bedenin kendisinden başka.” (Oscar Wilde)

“Kadınca deha, Daphne'nin yumuşak göğsünden fişkıran, Apollon'un gizemli defne dalıdır. Büyümeyi çabuklaştırır, kimi zaman da içinden çıktığı yüreği bereler.” (Maria Corelli)

“Korkunun varlığını kabul etmek, başarısızlığı yaratmaktır.” (Katherine Mansfield)

“*Me marier et avoir les enfants! Mais quelle blanchisseuse - je veux la gloire.*”² (Marie Bashkirtseff)

“Müzik aracılığıyla etkin bir biçimde konuşan bir insan, parlamentoda güzel konuşmaktan daha çetin bir işe girişmiştir.” (George Eliot)

“Oyunculukta olsun, müzikte olsun, bütün büyük başarılar, bir gelişimin sonucudur. Bir sanatçı, ne zaman, ‘Geldim, gördüm, yendim,’ diyebilmişse, sabırlı bir çalış-

1. (Alm.) Yaşamın Patikaları. (Y.N.)

2. (Fr.) Evlenip çocuk sahibi olmak! Çamaşırıcı kadınlar gibi ün kazanmak istiyorum ben. (Ç.N.)

manın sonunda olmuştur bu hep. Daha başlangıçta, büyük bir disipline girme yeteneğidir. İnsanın kasları, tüm bedeni, tıpkı bir saat gibi işlemelidir.” (George Eliot)

“Biri, onu sevmemin nedenini ille de açıklamamı isterse, bunu ancak şöyle yanıtlayabilirim, sanıyorum: ‘Çünkü o oydu, ben de bendim.’” (Montaigne)

“En güçlü insan tam anlamıyla yalnız olan insandır.” (Henrik Ibsen)

“Mutlu insanlar hiçbir zaman parlak değildirler. Pırlantı, bir sürtüşmeyi belirtir.” – (K.M.)

“Doğal olarak ya da genellikle, yaşamı uzatmaya ya da öte dünyasal bir yaşama en istekli olanlar, en mutlu olanlar değildir; hiçbir zaman mutlu olmamış olanlardır.” (John Stuart Mill)

“Mutlu bir yaşam düşüncesi, uzun zaman akışı içinde yaşamın verebileceği en iyi şeylerin bütünüyle tadına varıldıktan sonra, yaşamın, kendisini bir yana bırakmayı içerir; yaşamın tüm hazlarının tadına varıldığı, merak uyandıracak, yaşamı uzatma isteğini canlı tutacak *tadılmamış ya da bilinmeyen* bir şey kalmadığında.” (John Stuart Mill)

“Tüm yaşantıların sonuna dek gidin.” (Oscar Wilde)

“Yaşlılar her şeyi ister, orta yaşlılar her şeye inanır, gençlerse her şeyi bilir.” (Oscar Wilde)

“Çılgınca sevmek akıllıca değildir belki de; gene de çılgınca sevin, hiç sevmemekten çok daha akıllıca bir şeydir bu.” (Maurice Maeterlinck)

“Yalnızca yaşantılardan ders alan insanlar, sezgiye yer vermezler.” (Anthony Hope Hawkins)

“Yaşamı boşa harcamanın tek yolu, gelişmesini durdurmaktır.” (Oscar Wilde)

“Bu dünyaya sağıtöresel önyargılarımızı başıboş bırakmak için gelmedik.” (Oscar Wilde)

“Bir varlığı bozmak istiyorsanız, onu düzeltmeniz yeter.” (Oscar Wilde)

“Kışkırtılmaktan kurtulmanın tek yolu ona boyun eğmektir.” (Oscar Wilde)

“Vicdan ile korkaklık aynı şeydir. Vicdan bir markadır yalnızca.” (Oscar Wilde)

“İnsanın doğasını tam anlamıyla gerçekleştirmesi – varoluşumuzun amacı budur.” (Oscar Wilde)

Katherine'in 1906 Ekimi sonunda Yeni Zelanda'ya dönmesi kararlaştırıldı. 6 Aralık'ta, gönülsüz, başkaldırma-ya hazır, Wellington'a geldi. Günce'sinin aşırı heyecanlı, telaşlı biçemi bu ruh durumunu yansıtır: Yukarıdaki alıntılardan derinlemesine etkilenmiş, “ne pahasına olursa olsun, yaşamak” düşüncesine kaptırmıştı kendini; bütün istediği, İngiltere'ye dönmektir. Bu iki amacı uzlaştıracak bir yol buldu: Kendisini annesiyle babası için öylesine çekilmez kılacaktı ki, onu geri göndermek zorunda kalacaklardı. Aynı zamanda, müzisyen olma konusundaki ilk kararından vazgeçip kendini gittikçe daha çok yazmaya adadı.

1 Ekim – Geniş, neredeyse el ayak çekilmiş sokakta yürüyorum. Anlamsız, bırakılmış, aldırma bir görünüşü var sokağın; artık güzelliğine inanmayan bir kadın gibi. Yaşamın görkemli ritminden eser yok. Yorgun, soluk yüz-lü insanlar geçip gidiyorlar; sessiz, bezgin. Bütün renkler canlılığını yitirmiş gibi. Sokak, göz alabildiğine uzanan bir çöl gibi tekdüze. Dar demir kapıdan geçip küçük patika boyunca yürüyorum, ağır kapılardan kiliseye giriyorum. Sessizlik, kımıltısız, kilisenin üstünde asılı kalmış; kocaman kanatlarının gölgesi her şeyi karartmış. Alacakaranlıkta aziz yontuları belli belirsiz seçiliyordu. Yüksek sunağın gizemsel –hortlağımı– bir görünüşü vardı. Sıralarda birçok insanın diz çökmüş olduğunu gördüm; duruşları garip bir biçimde içe dokunuyordu, neredeyse eski bir dünyaya ilişkinmiş gibi. Bir rahibe gelip yanıma

oturdu. Dingin, hiçbir anlam okunmayan yüzünü kaldırdı; parmaklarının arasında tespihi gümüş bir iplik gibi parlıyordu.

[Kasım: Corinthic gemisinde] – Ansızın gece bastırdı. Gemi kocaman beyaz bir kuş gibi bilinmeyene doğru ilerliyordu. Karanlıkta yıldızlar parlıyordu; ama gökyüzü, renk renk, altın çiçeklerle dolu bir bahçe gibiydi. Geminin güvertesinde uzanmış, ellerim başımın arkasında kenetli, yıldızları seyrederken tuhaf, anlaşılmaz bir duyguya kapıldım; onların, ta içimi, ruhumun derinliklerini artsız aralıksız, gittikçe daha güçlü bir biçimde aydınlatıklarının bilincine vardım. Dingin ışıklarının içimin derinliklerine yayıldığını duyumsadım; ürkü ve coşkudan kımlıtsız, ürpererek kalakaldım. Yıldızların parlamasında korkutucu bir büyü var, diye düşündüm. Güneş ışığının gücünün ateşin ışığını soldurup etkisiz kılması gibi, yaşamın alevini de yıldızların parıltısı söndürüyor. Yaşamımın alevinin küçücük bir mum gibi, korkuyla, bir imge gibi parlayıp söndüğünü gördüm; yakında bütün bütün sönüp gidecek, diye düşündüm; daha bunu düşünürken bile, onun parladığı yeri karanlığın içinde ayırt edemez oldum. Akıntıya kapılmış gidiyordum –Nereden geliyordum, nereye gidiyordum?– uçsuz bucaksız, erguvan renkli bir denizde akıntıya kapılmış sürükleniyordum, Dalgaların gücüyle oradan oraya savruluyordum, karmakarışık sesler yankılanıyordu kulaklarımda. Anlatılmaz bir yalnızlık duygusu kapladı içimi. Bu denizin sonsuz olduğunu biliyordum. Ben de sonsuzdum. Göz yaşlarım da sonsuzdu.

Böylece, kendi kendime gülümseyerek, bu yeni etkiyi, bu karmaşık duyguyu çözümlemeye koyuluyorum: Nereye gitsem, bir süre sonra buna benzer bir duyguya

kapılıyorum. İnsanın imgelemine [okunmuyor] bir erkek ya da kadın değil, bütün bir cinsellik yelpazesi. Sonuncusu F.R. Onu ilk gördüğümde bir şezlonga uzanmıştım, yanımdan geçip gitti. Uyumlu yürüyüşünü, kendine güvenli halini, fizik güzelliğini seyrettim; gençliğin, yaratmanın sonsuz özelliği olan o [okunmuyor] uyandı içimde. Sesini işittim sonra: Kalın, dolu dolu, tuhaf bir biçimde heyecan verici bir sesi var; başkalarını yansılıyor konuşurken, ince bir mizah duygusu var. Yüzü, bir yontunun yüzü gibi, keskin çizgili; ağzı tam bir Grek ağzı. Çok görmüş, çok yaşamış, elleri çok güçlü, serin. Uzun boylu, elbette, giysileri bedeninin çizgilerini belirtiyor. Onunla birlikteyken delice bir isteğe kapılıyorum, bana acı çektirsin istiyorum. Güçlü elleriyle boğulmak isterdim. Çok sigara içiyor, olağanüstü zarif bir tavırla.

Dün gece güvertede oturduk. Bana piket oynamayı öğretti. Çok sıcaktı. Ceketinin altına dökümlü bir ipek gömlek giymişti. Kolay heyecanlanıyordu; tuhaf bir şey bu, duygularıyla düşünceleri aşırılığa kaçıyordu. Her bakışında, her deviniminde bastırılmış bir kıpır kıpırlık vardı. Neredeyse hep Fransızca konuşuyordu, çok güzel, akıcı bir Fransızca konuşuyordu, aşırılığa kaçan bir yapmacıklıkla. Uzun yıllar Paris'te kalmıştı. İnsan, ne denli yürekli olursa o denli iyi, dedi elimin üstüne doğru eğilerek. Ceketinin kol ağzının çıplak koluma dokunduğunu duyumsadım. Tek bir yüreği olmak çok ilkel bir şeyse, diye yanıtladım, günümüzde birçok yüreği olmalı insanın. Uzun uzun baktık, bakışı gardenya kokusu gibi tutuşturdu beni.

Dün öğleden sonra güvertede kriket oynanıyordu. Topu atma sırası ona geldi. Ayakta durmuş seyrediyordum. Yavaş yavaş bir-iki adım attı, sonra olağanüstü bir güçle topu kaleye gönderdi. Her seferinde topu yüreğime nişanlıyordu sanki. Soluk soluğa kaldım.

KLASİKLER

Kısa öykünün bir edebiyat türü olarak yerleşmesine benzersiz katkılarda bulunan Katherine Mansfield'in hayatı da öyküleri gibi kısa olmuştur. Yaşamının son yıllarında tüberküloza yenik düşen Mansfield, bu dünyadan otuz beş yaşında göçtü. Ölümünden sonra yayınlanan güncesinde, kendisine biraz daha yaşam ve yazacak güç bağışlasın diye Tanrı'ya yakardığını yazar Mansfield. *Bir Hüzün Güncesi* adıyla sunduğumuz bu günce, yazarın otuz beş yıl süren kısacık yaşamının, 1904'ten 1922'ye uzanan çok önemli bir kesitini kapıyor. Dünya edebiyatından bir kuyruklu yıldız gibi geçip giden Mansfield, ardında daha uzun yıllar okunacak birbirinden güzel öyküler bıraktı. *Bir Hüzün Güncesi*'ni de Şadan Karadeniz'in usta işi çevirisiyle okuyacaksınız.

Kapak resmi: PAUL GAUGUIN

ISBN 978-975-510-595-6

9 789755 105956